

Sbohem, léto

1.

„Tam v žádném případě nejedu. Není tam elektrina. Ani voda!“

„Neblni, tak se prostě tři dny nebudeš mejt ve vaně, no. Budeme chodit do rybníka, je tam jeden fakt suprovej, jenom asi dva kiláky cesty. Naprostá romantika! Tam za vodou v rákosííí....“ zapěla Katka.

„Jenom dva kiláky??? Takhle já si romantiku fakt nepředstavuju.“

„No bóže, Lariso! Od chvíle, co chodíš s tím Pražákem, seš strašně městská!“

„Mohla bys mu přestat říkat Pražák? Jmenuje se David.“

„No jó.“

„A to si mám jako u rybníka holit nohy?“

„Kvůli mně si je rozhodně holit nemusíš. Nějak to přežiju, nebo si prostě vezmeš tepláky, abys nebyla nervózní.“

„I když budu odříznutá od světa, nebudu vypadat jako gorila!“

„Tak si dáme závody? Které z nás narostou co nejdřív nejděší chlupy na nohou? Vítězka dostane balíček žiletek a pěnu na holení.“

„Fuj, ty seš fakt nechutná! Soutěž si sama.“

Silvie poslouchá Katčín a Larisin hašteřivý rozhovor jen na půl ucha. Zatím do něj nehodlá nijak zasahovat. Je to už prostě takový folklor, že se ty dvě dohadují. Něco na způsob pravé jihočeské zabijačky s řezníkem, který je tradičně už v devět ráno pod parou a všichni malinko znervózní, jak to s již mrtvým pašíkem dopadne, ale sotva mu paní domácí uvaří kafe (řezníkovi, ne praseti), oklepe se a jde porcovat maso.

Takže i tahle šarvátka nějak dopadne. Larisa se sice bude chvíli šklebit, ale na hájenku nakonec stejně pojedje, tím si je Silvie naprosto jistá. Taky ona se moc těší, přestože jí v poslední době v hlavě vrtá spousta divných myšlenek a pocitů. Konec léta na hájence uprostřed lesa... Dokáže si totiž někdo představit důstojnější způsob, jak se rozloučit s perfektními prázdninami? Navíc má být nadcházející poslední srpnový víkend až pětadvacet stupňů ve stínu. Noci už sice budou horko těžko tropické, ale když si rozdělají v krbu, bude to naprostá paráda. Hájenka patří Katčíně tetě, která v ní odpočívala celé léto s hejnem dalších tet, které různě přijížděly a odjížděly, a mísily se mezi sebou, a krafaly o historkách těch druhých. Plán je takový, že zítra odpoledne je Katčín táta na hájenku odveze a vrátí se pro ně až v neděli odpoledne. A pak – intr. A škola. Veselí nad Lužnicí, nejnudnější město na světě. Vychovatelé. Učitelé. Vlaky. Trapní spolužáci. Písemky. V pátek domů se špinavým prádlem, v neděli hurá na intr s tím čistým.

„Bude se mi stejskat po Davidovi! Měl zítra přijet...“ za-
kňourala Larisa.

„Tak přijede příště! Tohle bude dámská jízda,“ usměrnila ji Katka přísným hlasem.

„A co kdyby za námi aspoň... zajel? Může přivést čerstvý rohlíky nebo tak něco. Nebo nám naštipat dříví.“

Katku to očividně pobavilo. „Pche. Dříví? Nejspíš by si ulomil nehet. Na to zapomeň, drahoušku. Na rohlíky i na toho tvýho miláčka ti kašlem. Silvie???“

Silvie trhne hlavou. Myslela zrovna na něco úplně jiného.

„Jo?“

„Že má zůstat David doma, že jo!? Larisa chce, aby za námi přijel na hájenku,“ žaluje Katka.

„Asi by měl fakt zůstat doma,“ řekne Silvie bezbarvě. Zaváhá. „No a co... Bořek? Pojede?“ Dává si pozor, aby to znělo nenuceně.

„Zbláznila ses? To je přece jasný, že ne! Proč bych tady jinak spílala Larise?“ Katka dělá pohoršené obličej. „Holky, vy jste se fakt obě pomátly. Já jsem tady jediná normální. A to už je co říct!“

„Jen jsem se zeptala,“ zamumlá Silvie a v duchu si dává facku za svou naprosto zbytečnou a riskantní otázku.

„Copak je, ty se netěšíš?“ otočí se k Silvii Larisa.

„Bude to super,“ ujistí ji Silvie překotně a pro jistotu ještě dodá, jak bude skvělé žít pár dnů mimo civilizaci, že to bude strašný úlet, romantika a prostě super konec prázdnin.

„No dobře,“ spokojí se s odpovědí Larisa, ale Silvii stejně připadá, že ji nepřesvědčila.

„To víš, že se těším,“ řekne Silvie ještě pro jistotu a pokusí se usmát. „Udělám vám nějakou dobrotu na grilu,“ slibuje (jako jediná z těch tří umí vařit).

„Třeba lilek? Jupí!“ raduje se Larisa a dokonce si i malinko povyskočí. K radosti jí stačí málo, a navíc ji umí projevít.

„Lilek!“ zaťuká si na čelo Katka. Je spíš masová než zeleninová.
„Jasně, lilek bude,“ usměje se nakonec Silvie, ale místo na lilek myslí na něco úplně jiného.

„Budete se na té chajdě lesbit?“ ptá se Larisina mladší sestra Gábi, když si Larisa pečlivě skládá do kufříku pyžamo, plyšové bačkory a spodní prádlo, vše polepené širokou tváří kočky s mašlí – *Hello Kitty*. Larisa sestru naoko přetáhne ručníkem, kterým si zrovna sušila mokré vlasy.

„Mazej a nestarej se. Kam na tyhle věci chodíš? Ani nevíš, co to je.“

„No tak to teda náhodou vím!“

„Huš, nemotej se mi tady!“

„Tak mi na víkend půjči iPod.“

„Ne. Beru si ho s sebou pro případ, že by Silvie chrápala.“

„Jsi sketa.“

Venku zatroubí auto.

„Pane jo, už jsou tady!“

Larisa se podívá z okna. No fakt, pan Hořejší se svým měděně béžovým SUV. „Už jdu!“ zařve Larisa z okna.

„Pospěš si, nemám čas strávit s vámi celý odpoledne, holky!“ Pan Hořejší se tváří otráveně. Je to zdejší vážený podnikatel – a pěkný morous, který neustále někam spěchá.

„Vždyť už jdu, strejdo!“

Tady na vesnici jsou všichni chlapi „strejdivé“ a ženské „teť“, a to bez ohledu na příbuzenský poměr.

„Lariso...“ záúpí sestra a sepne ruce. „Prosímtě! Ten iPod! Vždyť ho tam nebudeš potřebovat!“

„No tak jo,“ vzdá to Larisa a hodí tenký přístroj po sestře.
„A běda, jestli s ním něco provedeš.“

Ozve se radostné „Jupí!“

Sestry se holt nezapřou.

„Ani to tu není cítit zatuchlinou,“ libuje si Katka, když vstoupí do hlavní místnosti.

„Vždyť jsem tu taky celý léto větrala,“ vysvětluje teta. „Takže, holky, dávejte pozor, dříví je tady, voda tady,“ ukáže na krb a pak na kanystry s vodou, přičemž Larisa mírně pobledne.

„Jak máme mejt nádobí?“ pípne. „Ve studený vodě???“

„Neboj se, má milá,“ zasměje se teta. „Je tu plynovej vaříč,“ ukáže na jakousi podivnost s letitým nánosem rzi. „Tady se pustí plyn, tady škrtneš sirkou, a je to. Ty myslíš, že bych tu s ženskýma přežila dva měsíce bez kafe? Tak já ti to teda řeknu, holčičko moje drahá – nepřežila!“

„No tak dobře,“ spokojí se s touto odpovědí Larisa.

Pak si vzpomene na jinou důležitou věc.

„Ehm, no a... záchod?“

Teta se zahihňá, až se jí zatřese podbradek. „Vidíš támhle ten smrk? Půjdeš ještě kousek za ním. V mechu uvidíš víko, to víko odklopíš, sedneš na bobek... a konáš.“

Larisa se otřese odporem.

„Ale jdi ty, za chvíli ti to ani nepřijde.“

„Co když ztratím rovnováhu a spadnu rovnou do díry? Nebo co když mě někdo uvidí?“

„Ale neblázni, sem nikdo nechodí. Jen párkrát jsme tu potkali Láďu.“

Teď se na tetu otočí všechny tři. „Láďu?“

Teta se opět srdečně rozesmála.

„S vámi je sranda, holky! Ládi se nemusíte bát. Láďa je neškodnej. Jezdí se sem projet na kole. Je to takovej chudák kluk. Má to v tý svý hlavě trochu pomotaný, ale kdo z nás nemá, že? Ha ha ha, cha cha cha!“

Silvie v duchu souhlasně přikývne.

Pan Hořejší se podívá na hodinky a významně zakašle.

„Tak, děvčata už ví, jak si dojit na malou i jak umýt nádobí, už je na čase vyrazit. Musím se ještě dneska otočit v Budějčích.“

„Vždyť už jdu, brácho,“ zahlaholí teta.

Larisa ji však nemíní jen tak pustit.

„A jak ten Láďa vypadá, teto?“

„Však uvidíte samy. Ahoj, kopretinky! A nezlobte mi tady!“

„My a zlobit?“ položila Katka tetě na rozloučenou řečnickou otázku a blýsklo se jí v očích.

Teta nahází svých padesát igelitek, narvaných vším možným, do kufru. „Můžeme vyrazit. A nedělejte mi tu žádný blbosti, holky, fakt. Nehrajte si se sirkama, jo? Nepijte moc alkoholu, není to zdravé, ano? A žádné cigarety! A nedělejte si legraci z mé dekorace!“

„Tak s tím posledním bodem si nejsem jistá, teto,“ směje se Katka. „Ale to ostatní snad zvládnem.“

Teta jí pohrozí prstem a zamává.

Pan Hořejší se postupně podívá na svou dceru, Larisu a Silvii a zatváří se poněkud skepticky. „A ne že mi budete za hodinu volat, abych sem pro vás přijel, protože máte zadky stažený hrůzou.“

Katka se zatváří pohoršeně. „No dovol, tati?! Můžeš bejt úplně v klidu.“